

Sygn. akt II Ka 1/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: st.sekr.sądowy Wojciech Wiśniowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2015 r.

sprawy T. B. obwinionego o wykroczenie z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 13 listopada 2014 r., sygnatura akt II W 1078/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 1/15

UZASADNIENIE

T. B. został obwiniony o to, że:

I. w okresie od października 2013 roku do dnia 20 marca 2014 roku o różnych porach dnia w mieszkaniu znajdującym się w R. przy ulicy (...) złośliwie niepokoił M. S. poprzez wielokrotne uderzanie w kaloryfer w swoim mieszkaniu co spowodowało zakłócenie spokoju i równowagi psychicznej na szkodę M. S., tj. o wykroczenie z art. 107 kw

II. w okresie od sierpnia 2013 roku do dnia 20 marca 2014 roku pomiędzy godzinami 08. 00 a 19. 00 w mieszkaniu znajdującym się w R. przy ulicy (...) złośliwie niepokoił K. S. poprzez wielokrotne uderzanie w kaloryfer w swoim mieszkaniu co powodowało zakłócenie spokoju i równowagi psychicznej na szkodę K. S., tj. o wykroczenie z art. 107 kw.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 roku, sygn. akt II W 1078/14 uznał obwinionego T. B. za winnego czynów zarzucanych mu we wniosku o ukaranie, a wyczerpujących znamiona wykroczeń z art. 107 kw i na zasadzie art. 107 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazał go na karę grzywny w wysokości 500 zł (pięćset złotych).

Zasądził od obwinionego w całości koszty postępowania w kwocie 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków oraz w kwocie 50 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją w całości obrońca obwinionego i zarzucił:

1. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow przez dowolne, niczym nieuzasadnione uznanie wyjaśnień obwinionego za nieszczerze i nielogiczne w sytuacji, gdy znajdują one w całości potwierdzenie w zeznaniach trzech świadków, tj. H. B., A. W. i J. M. (1), a także częściowo w zeznaniach samych pokrzywdzonych pośrednio potwierdzających fakt przeprowadzanych remontów w sąsiednich mieszkaniach w bloku oraz likwidacji sklepu motoryzacyjnego na parterze,
2. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow przez błędną ocenę dowodu z zeznań świadka M. W., w sytuacji gdy:

- słuchana na rozprawie w dniu 9.10. 2014 r. zeznała, wbrew ustaleniu Sądu I instancji na str. 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że nie potrafi powiedzieć z czyjego mieszkania dochodziły stuki – k. 45 akt sprawy,

- słyszała stukanie po rurach od marca 2014 r.,

- nie była w mieszkaniu pokrzywdzonych,

- mieszkając piętro wyżej nie mogła być świadkiem zajścia w mieszkaniu obwinionego w dniu 20 marca 2014 r.,

3. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow przez odmowę wiarygodności zeznaniom świadków H. W. tylko z tego powodu, że są osobami najbliższymi dla obwinionego, pomimo że w okresie zarzucanego wykroczenia przebywały one praktycznie cały czas w mieszkaniu obwinionego, a ich zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka J. M. (1),

4. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow przez niczym nie uzasadnioną odmowę wiary zeznaniom świadka J. M. (1), będącego osobą obcą w stosunku do obwinionego, a którego zeznania – zgodnie z zeznaniami świadków H. B. i A. W. - potwierdzają wersje obwinionego,

5. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow, art. 34 kpow w zw. z art. 424 kpk w zw. z art. 82 kpow przez błędne ustalenie początku okresu zarzucanego obwinionemu wykroczenia październik 2013 r. w stosunku do jednego pokrzywdzonego, a na sierpień 2013 r. w stosunku do drugiego, mając na uwadze zeznania świadka M. W., która stukanie „po rurach” słyszała od marca 2014 r.,

6. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow i art. 34 kpow przez całkowity brak oceny dowodu z akt sprawy sygn. akt II W 919/14 Sądu Rejonowego w Rzeszowie, z których wynika, że obwiniony w dniu 20.03. 2014 r. pierwszy złożył zawiadomienie o wykroczeniu przeciwko pokrzywdzonym, co jak twierdzi obwiniony było powodem wzajemnego oskarżenia w stosunku do niego,

7. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow przez błędne ustalenie na str. 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że słowa wypowiedziane przez obwinionego podczas zajścia w dniu 20 marca 2014 r. świadczą o jego negatywnym stosunku psychicznym do pokrzywdzonych, podczas gdy były one reakcją na próbę wtargnięcia pokrzywdzonych do mieszkania obwinionego.

Powołując powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego z zarzucanych mu czynów oraz o zasądzenie kosztów za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest zasadna, o ile skutkuje uchycieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obowiązkiem Sądu Rejonowego było dokładne zbadanie okoliczności faktycznych i przeprowadzenie wszystkich dowodów niezbędnych do dotarcia do prawdy obiektywnej w celu wydania wyroku. Tych obowiązków Sąd Rejonowy nie wykonał, przez co wydany wyrok jest przedwczesny.

Zasadniczo Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zeznań pokrzywdzonych i świadka M. W. w zakresie ustalenia istnienia konfliktu pomiędzy pokrzywdzonymi a obwinionym. Za niewystarczającą należy uznać natomiast ocenę prowadzącą Sąd Rejonowy do przekonania, że dowody te jednoznacznie wykazują przebieg zdarzeń zgodny z treścią stawianych obwinionemu zarzutów. Przede wszystkim powierzchowna jest argumentacja odmawiająca wiarygodności dowodom z zeznań świadków H. B. i A. W. tylko z tego powodu, że sprzeczne są z zeznaniami pokrzywdzonych i świadka M. W.. Nie wiadomo z treści uzasadnienia dlaczego Sąd Rejonowy uznał zeznania świadków obrony za nieszczerze skoro nie sprawdził przedstawionej w nich wersji o odgłosach mających dochodzić z remontowanych pomieszczeń, które miały zakłócać spokój w bloku. W tej kwestii należało ustalić, czy rzeczywiście w okresie objętym

zarzutami takie remonty były prowadzone i czy zakres prac dotyczył instalacji grzewczej, a zatem czy można odgłosy uderzania w instalację ciepłowniczą, przypisać ewentualnie tylko obwinionemu. Bez tych ustaleń Sąd I instancji nie miał podstaw do wyciągnięcia wniosków z zeznań świadka J. M. (2), że są niewiarygodne, cyt. „...odnośnie jego sugestii, że przedmiotowe odgłosy mogły dochodzić z remontowanych pomieszczeń (...) i zmierzają do uchronienia obwinionego od odpowiedzialności karnej...”.

Za słuszny należy uznać zarzut apelacji, że Sąd I instancji nie przeprowadził oceny dowodu z akt sprawy II W 919/14 Sądu Rejonowego w Rzeszowie. Taką oceną nie jest pozbawiona dalszych rozważań konstatacja Sądu I instancji, że „...pod sygnaturą II W 919/14 toczy się postępowanie przeciwko M. i K. S. jako obwinionym przez T. B. o to, że w okresie od 19 do 20 marca 2014 r. złośliwie go niepokoili, tj. o czyny z art. 51 § 1 kw i art. 107 kw...”, (k. 58). Sprawa ta jest podmiotowo i przedmiotowo powiązana ze sprawą rozpoznawaną w niniejszym postępowaniu i dlatego wymaga pełnej oceny pod kątem znaczenia dokonanych w niej ustaleń.

Powyższe braki postępowania dowodowego spowodowały, że zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą Sądu Rejonowego będzie przeprowadzenie w całości postępowania dowodowego i uzupełnienie wskazanych wyżej jego braków. Stworzy to podstawę do wydania prawidłowego wyroku w sprawie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow orzekł jak w wyroku.